

derpaa i Korthed sit Syn paa Landbrugets Fremtid og de Lovforanstaltninger, der maatte kræves til Støtte for Landbruget. Han sluttede med at pege paa *Organisationernes Magt* paa de vigtigste Omraader, særlig ved Lønniveauets Fastlæggelse, og understregede under Henvi- sning til Regeringens Magt over for Fagforeningerne dens Ansvar for Udviklingen, ogsaa Erhvervslivets Udvikling, selv om den ikke havde Flertal i Landstinget.

Ogsaa *Jørgen Jørgensen*, som talte paa Det radikale Venstres Vegne, glædede sig over den samlede Front for Bevarelse af Friheden, som havde vist sig i de nordiske Lande, og for enhver Handling til Fremme af *fælles Forstaaelse mellem de nordiske Folk*. Han vendte sig derefter mod den Kritik, der i Venstrepressen var kommet til Orde over for *det finansielle Styre* i de senere Aar. Skønt Statsgælden ikke var steget synderligt, var der ydet meget betydelige Beløb til Støtte for Kommunerne og Erhvervslivet, og det maatte vel erindres, at Venstre havde stemt for alle disse Foranstaltninger — for Støtte til Kommunerne, for den ekstraordinære Arbejdsløshedshjælp, for Socialreformen og Skattelettelser — og saaledes havde Del i Ansvaret for de afholdte Udgifter og de udskrevne Skatter, ligesom Venstre stadig, naar det drejede sig om de forskellige Landbrugsordninger, havde krævet mere indgribende — om end ikke mere effektive — Foranstaltninger, end Regeringen og Regeringspartierne vilde gaa med til. — Naar Det konservative Folkeparti i sin Landsmødeudtalelse kaldte til Samling over for Regeringens aandelige og materielle Frihedsberøvelse, kunde der, med det gamle Højres Styre in mente, være Grund for Talsmændene for aandelig Frihed til at frabede sig denne Hjælp. Partiets Stilling til fremmede Metoder var netop saa unordisk, at det ikke med nogen Vægt kunde tale om nordisk Aand. Selvfølgelig skulde der være *Ro og Orden* i Landet, men Sikring af offentlig Ro var en Statsopgave, ikke en Opgave, som det enkelte Parti skulde paatage sig at løse ved at uddanne militære Beskyttelseskorps. — Man kunde ikke, som Brorsen havde gjort, bebrejde Regeringen svigtende Mæglingsevne, naar Landstingets Flertal nægtede at forhandle, som Tilfældet var med Hensyn til Rente- tilskuddet. Herpaa var det eneste Svar den bebudede *Forfatningsændring*; der maatte, hvis Folkestyret skulde værnes og bevares, skabes større Handlekraft for Rigsdagens Flertal. — Til Trods for den stedfundne Prisstigning ansaa Taleren det for rigtigt, at Forslaget om *Rentelettelse* blev fremsat paa ny. Ligeledes maatte Grundforbedringslovgivningen fortsættes, og man maatte søge at skaffe Beskæftigelse til flere; derfor var det Talerens Haab, at Overvejelserne om en